

Publicerad 2011-11-28 23:56 av ImJustFine

Alvin

Jag sitter utanför mig själv när jag skriver, och det vore lögn om jag förnekade att jag skakar.

Jag skakar för att jag fryser och för att jag är rädd.

För dagen, för mig själv.

För dig.

Jag skriver för att jag är feg,

kanske, och för att jag inte litar på min egen röst.

För att svart på vitt är mitt språk, för att det är det enda jag kan förstå, det enda, genom vilket jag kan göra mig hörd utan att höras.

Men mina ord är som fladdrande malar

vid en gatlykta en julinatt,

de frodas bara när solen inte ser på.

De dras till volframskenet och månljuset tills de faller döda ner på marken.

Till döden brända av värmen eller utmattade till livets rand

av att aldrig nå sitt mål.

De faller, singlar ljudlöst ner till marken, som snöflingor, och de finns inte mer.

De försvinner.

Jag tror att du har hört på min ton vad jag vill säga,

varför jag låter malarna slå sina vingar blanka och fördärva sig själva.

Jag tror att du vet.

Men jag vill dig en sista fras förtälja,

innan jag går.

Jag vill att du ska minnas att jag älskar dig,

mer än du förstår,

men inte som du skulle vilja.

Lätt vore det att beskriva hur, om jag kände mig själv,

men jag är inte jag.

Min kropp är som ett tjockt, malplacerat skal

som stänger inne den jag är,

fångar allt jag nånsin varit och tror att den förstår.

Men den kan aldrig förstå,

för kropp och själ talar inte i samma tungor,

sjunger inte på samma språk.

Sinnet och jaget som vilar djupt där inne

hör hemma någonstans,

men kroppen är borta överallt.

Främmande för mig,

för dig,

för alla.

Jag föddes i en kropp som inte är någons,

och jag hittar inte ut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ImJustFine med Poeter.se id #39409 innehar upphovsrätten